

BÀI 8.

8.

Sàigòn, những ngày đầu tháng 7/1976

Những ngày thật là khủng hoảng. Tôi muốn điên lên vì đau khổ. Nám phổi và không thể nào ngủ được. Đêm nào cũng bị thao thức dẫn vật vì những kỷ niệm xưa và một cuộc đời tươi trẻ vừa bị giạt mất bởi cuộc biến động tháng 4/1975.

Lạy Thượng Đế, xin cứu vớt con!

□

Sàigòn, thứ Năm ngày 8/7/1976

Đi uống *café* với Minh Hoa ở cái quán cũ để lại được nghe *Blue Skies*, bản nhạc của một thời Duy Tân Dalat. Tôi cảm nhận mình vẫn còn yêu anh Ngọc lai láng và điều này chỉ càng khiến thêm tuyệt vọng.

Tất cả những gì trong thời gian mới đổi đời này cũng đều là vượt bực, từ sự đau khổ đến những tàn phá, ăn khớp nhau, dễ dàng hủy diệt nhiều hơn cái thân thể mỏng manh của tôi.

□

Sàigòn, thứ Ba ngày 13/7/1976

Đi đàn cùng ban nhạc Duy Quang ở hãng cơ khí trên đường Nguyễn Văn Chiêm. Từ lầu cao nhìn xuống quán rượu ông già, cả một trời dĩ vãng trở về làm tâm hồn nhói buốt.

□

Sàigòn, thứ Tư 14/7/1976

Đọc sách suốt ngày nhưng chẳng thể làm vui nổi sầu vô hạn. Thật thì trái tim vẫn còn đau đớn vì hình ảnh Nguyễn. Tuy nhiên đêm nay sắp xếp tất cả mọi cái gì liên quan đến Nguyễn, bỏ vào trong một phong bì lớn, niêm lại, ngoài đề:

“Kỷ vật của Nguyễn.

Một tiếng thương... Ôi!

Trả hết cho người, trả nốt đôi môi gượng cười

Nghìn trùng xa cách, Đời đứt ngang rồi...”

Mùa Noel năm nay tôi sẽ gửi lên Dalat cho Nguyễn dù là chàng có nhận hay không.

Adieu, ta vĩnh biệt người từ đây.

□

Sàigòn, tháng 7/1976.

Những ngày tháng 7/1976 quả tình buồn rữ. Tôi chẳng biết làm gì, chẳng thiết làm gì, tất cả mọi thì giờ chỉ là cuốn mình trong niềm chán nản tuyệt vọng.

Những buổi chiều thường hay mưa, và trên căn gác cô quạnh, tôi vẫn một thế ngồi duy nhất, lồm vào trong một cái ghế bành hằng giờ, bất động...

Đêm, mắt ngủ trầm trọng. Lúc nào cũng nghe như đang sốt bưng bưng, đôi môi nóng bỏng. Tự nghĩ, nếu có ai hôn lên đôi môi này, người ấy sẽ cảm nhận được rõ ràng cơn sốt trong cơ thể, và trong cả linh hồn tôi.

Những ngày giờ khủng hoảng trôi qua như vậy. Tôi quay cuồng trong nỗi vây khốn nghĩ ngợi, rồi lại loay hoay ám ảnh bởi ý nghĩ tự sát. "*Một con người đang chết trong cuộc đời có những con người đang sống*". Cũng chẳng bắt cứ ai trong nhà muốn khuấy động sự cam lạng này của tôi.

Thân hình gầy đi, xanh xao cách lạ, tôi càng giết hại mình thêm bằng những cuốn sách đọc miên man đêm khuya, những liều thuốc cháy đỏ đầu môi và những cốc *café* đậm đặc. // Có khi thêm say, nhưng chẳng có bạn rượu. Có khi sáng suốt tự hỏi tại sao lại lâm vào tình trạng tuyệt vọng như vậy, cũng chẳng thể tìm ra rõ rệt một nguyên nhân!

Đôi khi tự nhủ, hãy ráng đợi thời gian trôi, đem theo tất cả, làm dịu đi mọi đau đớn. Nhưng sao với mỗi tình Dalat năm cũ, thời gian chẳng hiệu nghiệm chút nào? Xa Nguyễn ba tháng, tôi "*quên*" được chàng. Nhưng với anh Ngọc, nỗi tuyệt vọng lại càng dấy thêm theo độ dài năm tháng.

□

Những ngày tháng 7/1976.

Trời mưa rả rích. Tôi đi tập đàn trở lại. Mỗi đêm thứ Sáu bạn hữu gặp nhau đã chính là dịp cho tôi thoát ra ngoài chút nào tuyệt vọng riêng để hòa nhập cuộc sống vào với những người chung quanh.

Bạn bè ưa thích tôi nhưng vẫn nói là tôi bất thường quá trong cái vẻ bề ngoài hờ hững.

□

Những ngày tháng 7,

Trong tâm trạng rữ rượi cùng tột, tôi cầu cứu đến Lương. Một người bạn nhỏ tuổi hơn nhưng khoẻ mạnh rất nhiều đã đem cho tôi cái cảm giác an ổn luôn luôn mỗi khi hiện diện cạnh nàng. Lần này cũng thế.

Một đêm ngủ lại Biên Hòa, tôi kể rành rẽ cho nàng nghe về quãng thời gian tháng 4/1975 ở Dalat, nghe trong lòng vui đi được chút nào đau khổ.

Lương đưa ra nhận xét:

“Lúc nào dưới mắt em, Thu Vân cũng chỉ giống như một đứa nhỏ ham chơi và khó tánh, lại rất bệnh hoạn để phải cần được lưu tâm chiều chuộng!”

Nhận xét này đúng trong cảm nghĩ tôi khi nghe nàng nói câu ấy. Lúc nào tôi cũng nghe độc lập trên những tình cảm thất thường của mình, đặc biệt đối với Lương. Cái thân thể khoẻ mạnh của nàng đã gây cho tôi điều ấy. Nàng hay bảo tôi mong manh quá từ tâm hồn đến thể chất, và nàng khiến tôi cảm động khi chấp nhận được hết mọi ý thích vất vả của tôi.

□

Sàigòn, thứ Năm 22/7/1976

Buổi chiều mưa. Đặt tay lên phím đàn dạo lại những âm thanh *boston* cũ, sao lòng thật héo úa.

Tôi thêm một chuyến đi và thành phố dự định tìm tới vẫn chỉ là Dalat. Tôi biết mình không bao giờ có can đảm đi tìm anh Ngọc, nhưng vẫn thêm làm điều đó. Thêm bước chân lại trên các con đường và những nơi chôn cũ xưa. Cái ý muốn mãnh liệt quá đến gần như có thể bật khóc.

Tôi, con người lì lợm quả cảm... Vậy mà sao lại có lúc ước ao vời vơi được khóc bằng mắt, như buổi chiều nay?

Những buổi chiều trống rỗng phải đối diện chính mình sao thật kinh hãi. Tôi không làm gì được, chỉ níu kéo trên những dòng viết này để tìm an ủi độc nhất.

Giá có một người bạn với một chai rượu cũng đỡ! Chiêm nghiệm một điều: *“Cuộc tình cũng như cuộc đời, có những khi thành công và cũng có những khi thất bại.”*

Sao thời gian mãi chẳng làm quên bao khổ đau dày xéo trong tim?

□

Sàigòn, thứ Sáu 23/7/1976

Tan buổi tập đàn, như một thói quen, đám nhạc sĩ vẫn ghé vào một quán rượu ven đường Yên Đỗ uống với nhau vài ly trước khi tạm biệt. Thứ Sáu buổi nay, trước cả đám, Cung cất tiếng hỏi:

“Đêm nay Thu Vân muốn về xe tên nào đây?”

“Cho Thu Vân về xe anh đi!” tôi cười, “các anh kia, chẳng dám! Thu Vân bỏ Dalat về đây là phải biết rằng mình sợ sự ghen tuông của đàn bà đến chừng nào mà nói!”

Trên đường đến quán, Cung bày tỏ:

“Tội Thu Vân ghê! Nói câu nghe rớt nước mắt! Cái lúc bọn này ở Nha Trang, nghe chuyện Thu Vân và anh Ngọc trên Dalat, đứa nào cũng xót xa cho Thu Vân.”

□

Sàigòn, thứ Bảy 24/7/1976

Uống rượu với Đỗ Thu và Phước cùng vài người bạn, tôi say quá khi trời đã tối, từ bỏ quán rượu qua quán *café* trên đường Kỳ Đồng. Ngồi gục đầu trên hai gối, hình ảnh anh Ngọc cứ chờn vờn trong cơn say cao độ.

Ngày xưa, đêm đêm từ *dancing* về nhà trọ, tôi thường gục đầu trên gối anh, nghe tiếng nói anh thật buồn: “*Đêm nào em cũng say thế này, hại sức khoẻ mắt!*” Những khi ấy, tôi chỉ muốn khóc. Vậy mà, chưa bao giờ ứa ra được một giọt lệ trong suốt 8 tháng lưu lại đời anh.

Từ ngày xa nhau, trong những cơn say cao độ, sao lại chỉ nhớ đến kỷ niệm ấy?

[]

Sàigòn, thứ Ba 27/7/1976

Có bão ở xa thổi về qua thành phố. Trời mưa dầm dề. Ban đêm lại có nhiều gió. Lòng bỗng dung thương nhớ dâng tràn, tôi quyết định một chuyến đi Dalat cùng Lương để lại được nghe tiếng gió hú của thời gian tháng Bảy.

[]

Sàigòn, thứ Tư 28/7/1976

Lạ một điều là Hồng trở lại với Vy chiều nay, mời tôi đi uống *café*. Kỷ niệm được khơi dậy với trọn vẹn hứng thú về phía Hồng.

Lòng riêng, tôi lại ngơ ngẩn, buồn bã tự hỏi rằng, với Hồng, một chàng tuổi trẻ ham chuộng lợi danh mà còn có lúc nhớ thương tôi, vậy thì với Vũ, anh Ngọc hay Nguyễn, những con người sâu sắc, có bao giờ từng như thế?

Tôi sống trọn vẹn quá để có ai quên được chẳng khi tôi đã vĩnh viễn biến ra khỏi cuộc đời họ rồi?

Hồng nói về sự Mất để mà Được mãi mãi. Y hệt Nguyễn. Cái “*đời đời*” trong sự dang dở lại càng làm cho tôi đau đớn.

Tất cả, là một hình thức tự nguyện biện cho chính họ! Dưới mắt những đối tượng, tôi chỉ là một thứ ảo ảnh khó lòng nắm giữ mãi mãi trong tay.

26 năm, tôi được quá nhiều người đàn ông yêu thương, nhưng phải nhận, kể từ khi cuộc đời nát tan nhiều bạn thì với duy nhất một mình anh Ngọc, *điều nguyện biện nói trên không có*. Ít ra, anh không nghĩ tôi chỉ thuần là một ảo ảnh, mà anh từng muốn *đồng hóa cái ảo ảnh-tôi vào với một đời sống thực tế đôi lứa*. Dẫu rằng sự tan vỡ cuối cùng vẫn xảy ra thì cũng không thể chối được *điều anh đã quyết tâm đem hạnh phúc ngày đó cho tôi*.

Anh vượt bực và nổi bật trong đời tôi cũng chính là nhờ như vậy.

Một câu Hồng đột ngột hỏi:

“Thu Vân có hận mình?”

Tôi lắc đầu cười:
“Tại sao?”
[]